

Τα παιδιά της τελειότητας

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός

Image not found or type unknown



Φωτο:delfi.lt

της Κλαίρης Τζωρτζάκη

Δεν προλαβαίνουν να κλείσουν τα τέσσερα κι αρχίζουν μαθήματα αγγλικών. Κάνουν μπαλέτο ή πολεμικές τέχνες δυο-τρεις φορές την εβδομάδα. Ενδιάμεσα τένις, μαθήματα υπολογιστών, κολυμβητήριο. **Στο νηπιαγωγείο είναι ήδη παιδιά θαύματα.** Μαθαίνουν γραφή κι ανάγνωση στους πρώτους δύο μήνες. Γιατί οι δάσκαλοι είναι πολλοί. Κι όχι μόνο πρωινόι. Το μεσημέρι αναλαμβάνουν μαμάδες και μπαμπάδες και τα απογεύματα γιαγιάδες και παππούδες. **»Έλα να δω τι έμαθες σήμερα».**

Με τα πρώτα Α στους ελέγχους του δημοτικού γίνεται γιορτή. Φιλιά. Μπράβο. Αγκαλιές. Τηλέφωνα σε όλους τους συγγενείς, εσωτερικού κι εξωτερικού. **»Σκίζεις».** Κι όσο σκίζεις τόσο ξεσκίζεται. Να και η δεύτερη ξένη γλώσσα. Να και κανα ιδιαίτερο στην αριθμητική. **»Γιατί τεμπελιάζεις; Τέλειωσες το διάβασμα; Τι θα πει βαριέσαι να πας για πιάνο;**

»

Το δράμα ξεκινά όταν μέσα στον έλεγχο τρυπώσει κανά Β. Και ήδη από τα σκαλιά του σχολείου, ακούγεται η ερώτηση - επιάλτης για κάθε μαθητή: **» Τ' άλλα παιδάκια τι πήραν; Η Αδαμαντία γιατί είχε σε όλα Α; Είναι πιο έξυπνη από σένα;»** Φυσικά, αυτός ο έλεγχος τριμήνου εξαφανίζεται. Η τηλεόραση κλειδώνει. Το πάρκο απαγορεύεται. Όπως και τα τηλεφωνήματα στην απέναντι κολλητή μικρούλα. Σε ακραίες (ή όχι τόσο;) περιπτώσεις εμφανίζονται και οι άσπρες, κίτρινες και κόκκινες πεταλουδίτσες της Αλίκης μετά το χαστούκι του Παπαμιχαήλ.

Τα παιδιά της τελειότητας δεν πηγαίνουν στις σχολικές εκδρομές. Κάθονται να διαβάσουν. Αν τυχόν γράψουν σε κάποιο διαγώνισμα του γυμνασίου κάτω από... 20 βάζουν τα κλάματα. Ντρέπονται να κοιτάξουν τους καθηγητές στα μάτια και κοκκινίζουν όταν τους μιλάνε άλλα παιδιά. Δεν κάνουν μεγάλες παρέες. **Και πολλά στα διαλείμματα είναι συνήθως μόνα τους. Σκυφτά.** Τα καταλαβαίνεις ακόμα κι απ' τον τρόπο που ντύνονται. Ή χτενίζονται. Τα παιδιά της τελειότητας δεν βγαίνουν τα Σάββατα. Ούτε μία βόλτα.

Κι είναι ήδη 14, 15, 16 χρόνων. Αυτά τα παιδιά σε λίγα χρόνια θα μπουν σε πανεπιστήμια. Κι όπως είναι το σύστημα κατά πάσα πιθανότητα θα φύγουν από το σπίτι. Θ' αλλάξουν πόλη. Θ' αλλάξουν ζωή. Τι όπλα θα κρατάνε στα χέρια τους; Βιβλία; Πουέντ; Ή μήπως το πυθαγόρειο θεώρημα;

Και κάποια απ' αυτά, πριν από το τέλος θα κουραστούν. Θα κλατάρουν. Μόνο και μόνο επειδή δεν έχουν μάθει πώς να διαχειρίζονται το άγχος των εξετάσεων. Ή το ενδεχόμενο μιας αποτυχίας. Ή απλώς θα βαρεθούν, βρε αδελφέ. Παιδιά είναι.

Μαμά. Απέναντί σου βρίσκονται άνθρωποι. Μικροί. Αλλά άνθρωποι....

Ναι. Να μάθεις το παιδί σου να αγωνίζεται. Να το απομακρύνεις από την τεμπελιά. Να το εφοδιάζεις με τα απαραίτητα. Τα απαραίτητα όμως. Μόνο. Για όλα τ' άλλα θα 'χει όλη τη ζωή μπροστά του, να επιλέξει τι θα μάθει και τι όχι. Βγάλτο απ' το δωμάτιό του. Πιάσε το χέρι του. Δείξτου τον κόσμο. Μάθε το να παίζει. Με άλλα παιδιά. Πολλά παιδιά. Αγόρια. Κορίτσια. **Μάθε το να είναι ξένοιαστο. Το θυμάσαι αυτό;** Δείξ' του εμπιστοσύνη. Το πιο σημαντικά πράγματα θα τα μάθει έξω από το σχολείο. Οι προσωπικότητες θέλουν πεζοδρόμια για να θωρακιστούν.

Και κάτι ακόμα.

Μάθε το να χάνει. Πώς; Άστο να χάνει. Να τρώει τα μούτρα του. Η ήττα είναι απαραίτητο σκαλοπάτι της νίκης. Μην ζητάς, από το παιδί σου την

τελειότητα. Να εύχεσαι μόνο (κι εκεί να του κάνεις πολλά -πολλά ιδιαίτερα) να μπορεί να ξεπεράσει στη ζωή του, το γεγονός ότι ποτέ δεν θα είναι τέλειο.

Υ.Γ.: Θέλει κότσια αυτό. Κι εγώ δεν τα έχω πάντα.

Πηγή: eimaimama.gr